Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PEDRA CRUZA VILLALÓNA,
predstavljeni 21. decembra 2011 [1]

Zadeva C-336/09 P

Republika Poljska
proti

Evropski komisiji

„Pritožba — Kmetijstvo — Skupna ureditev trgov — Prehodni ukrepi, sprejeti zaradi pristopa novih držav članic — Uredba (ES) št. 60/2004 — Ničnostna tožba — Rok — Začetek teka roka — Prepozna vložitev tožbe — Pravica novih držav članic do pravnega sredstva v zvezi z akti, sprejetimi med datumom podpisa in datumom začetka veljavnosti pristopne pogodbe — Pravna Unija — Vrednote Unije — Pravna država — Enakost držav članic pred Pogodbama“

1. Štiri leta po sodbi, izdani 23. oktobra 2007 v zadevi Poljska proti Svetu [2] v zvezi z ničnostno tožbo Republike Poljske zoper sklep Sveta Evropske unije, ki jo je Sodišče zavrnilo po temelju, ne da bi preučilo ugovor nedopustnosti zaradi prepozne vložitve tožbe, ki ga je uveljavljal Svet, [3] mora Sodišče odločiti o pritožbi zoper sklep, s katerim je Splošno sodišče Evropske unije ničnostno tožbo, ki jo je v zelo podobnih okoliščinah Republika Poljska tokrat vložila zoper uredbo Evropske komisije, razglasilo za nedopustno zaradi prepozne vložitve tožbe, torej ne da bi zadevo preučilo vsebinsko. [4] Republika Poljska tako Sodišče poziva, naj v okviru pritožbe preuči trditve, ki jih je predstavila pred Splošnim sodiščem, da bi dokazala, da njene tožbe ni mogoče razglasiti za nedopustno zaradi prepozne vložitve, z besedami, ki jih je izčrpno preučil generalni pravobranilec M. Poiares Maduro v sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Poljska proti Svetu. Njegova analiza, s katero se v veliki meri strinjam, mi bo omogočila, da bom svoje razmišljanje osredotočil na dodatne vidike.

I – Dejansko stanje, postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

2. Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti (zdaj Splošno sodišče) je s sklepom z dne 10. junija 2009 v zadevi Poljska proti Komisiji (T-258/04) [5] kot nedopustno zaradi prekluzije zavrglo tožbo Republike Poljske, s katero je ta predlagala razglasitev ničnosti členov 5, 6, od (1) do (3), 7(1) in 8(2)(a) Uredbe Komisije (ES) št. 60/2004 z dne 14. januarja 2004 o prehodnih ukrepih v sektorju sladkorja zaradi pristopa Češke, Estonije, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Slovenije in Slovaške [6].

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — C-273/04, ZOdl., str. I-8925.

3 — Točka 33.

4 — Sodišču je bila sočasno predložena še ena pritožba v podobni zadevi Poljska proti Komisiji (C-335/09 P), o kateri Sodišče še ni odločilo, zoper sodbo Splošnega sodišča, s katero je bila tožba Republike Poljske zoper drugo uredbo Komisije enako in iz enakih razlogov zavržena kot delno nedopustna zaradi prepozne vložitve.

5 — V nadaljevanju: izpodbijani sklep.

6 — UL L 9, str. 8.

3. V tem primeru je Splošno sodišče ugotovilo, da je bila Uredba št. 60/2004 objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 15. januarja 2004 in da je torej rok za vložitev tožbe zoper navedeno uredbo potekel 8. aprila 2004. Ker je bila tožba Republike Poljske v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložena 28. junija 2004, je Splošno sodišče torej odločilo, da je bila vložena prepozno.[7]

4. Splošno sodišče je na podlagi dosledne uporabe določb člena 230, peti odstavek, ES ugodilo ugovoru nedopustnosti, ki ga je uveljavljala Komisija. Ugotovilo je namreč, da je bila tožba zoper Uredbo št. 60/2004 vložena po dvomesečnem roku, določenem s to določbo, to je roku, izračunanem od objave navedene uredbe, in da je torej Republika Poljska zamudila rok,[8] ter nato zavrnilo različne argumente, ki jih je navedla Republika Poljska.

5. Tako so bile z obrazložitvijo, da ne morejo ovreči zgoraj navedene ugotovitve, zavrnjene trditve, ki so se nanašale na dejstva, da navedena uredba ni bila objavljena v dvajsetih uradnih jezikih Evropske unije[9], da je bil njen začetek veljavnosti pogojen z začetkom veljavnosti pristopne pogodbe[10] in da je bila naslovljena na vse države članice, vključno s prihodnjimi državami članicami[11].

6. Splošno sodišče si je nato prizadevalo dokazati, da ta dosledna uporaba procesnih rokov od datuma objave Uredbe št. 60/2004 ne posega v pravico Republike Poljske do učinkovitega sodnega varstva.[12]

7. Splošno sodišče je v okviru preučitve dopustnosti tožbe tudi opozorilo, da je od dosledne uporabe predpisov Skupnosti o procesnih rokih mogoče odstopati samo v povsem izjemnih okoliščinah, nepredvidenih okoliščinah ali v primerih višje sile.[13] V zvezi s tem pa je menilo, da Republika Poljska ni pojasnila, zakaj so bile zadevne okoliščine zanjo povsem izjemne, tako da bi bilo upravičeno odstopanje od dosledne uporabe procesnih rokov, kar bi poseglo v načelo pravne varnosti.

8. Republika Poljska s pritožbo Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijani sklep, naj dokončno odloči o tožbi in naj zato tožbo zoper Uredbo št. 60/2004 razglasi za dopustno ter naj ugodi njenim vsebinskim predlogom, predstavljenim na prvi stopnji.

II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

9. Republika Poljska je to pritožbo v sodnem tajništvu Sodišča vložila 24. avgusta 2009. V svojih pisanjih je predlagala, naj o pritožbi odloča veliki senat.

10. Sodišče je odločilo, da ne bo opravilo obravnave, ker stranki nista vložili predloga v zvezi s tem.

11. Republika Poljska Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijani sklep,

— člene 5, 6, od (1) do (3), 7(1) in 8(2)(a) Uredbe št. 60/2004 razglasi za nične ter

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

12. Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne kot neutemeljeno in

— Republiki Poljski naloži plačilo stroškov.

7 — Točke od 42 do 46 izpodbijanega sklepa.
8 — Točke 46, 70 in 71 izpodbijanega sklepa.
9 — Točke od 48 do 50 izpodbijanega sklepa.
10 — Točki 51 in 52 izpodbijanega sklepa.
11 — Točke od 53 do 56 izpodbijanega sklepa.
12 — Točke od 57 do 70 izpodbijanega sklepa.
13 — Točka 55 izpodbijanega sklepa.

III – Pritožba

A – *Trditve Republike Poljske*

13. Republika Poljska v utemeljitev svoje pritožbe navaja pet pritožbenih razlogov, s katerimi graja preučitev dopustnosti njene tožbe zoper Uredbo št. 60/2004, ki jo je opravilo Splošno sodišče [14].

14. Prvič, Republika Poljska Splošnemu sodišču očita, da je v nasprotju z Uredbo Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti [15], razsodilo, da je rok za vložitev tožbe zoper Uredbo št. 60/2004 začel teči z dnem njene objave v uradnih jezikih Evropske skupnosti petnajsterice, torej pred njeno objavo v vseh uradnih jezikih razširjene Skupnosti.

15. Drugič, Republika Poljska trdi, da je Splošno sodišče napačno razsodilo, da bi lahko tudi pred svojim pristopom k Evropski uniji učinkovito vložila ničnostno tožbo zoper Uredbo št. 60/2004, in sicer ne na podlagi člena 230, drugi odstavek, ES, s katerim je določena brezpogojna pravica držav članic do tožbe, ampak na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES, to je na enaki podlagi in pod enakimi pogoji, kot so določeni za fizične ali pravne osebe. Trdi zlasti in po eni strani, da so bile z Uredbo št. 60/2004 na dan njene objave 15. januarja 2004 obveznosti naložene samo državam članicam, kar Republika Poljska načeloma še ni bila, to je obveznosti, ki so bile poleg tega prihodnje in so se uporabljale šele od datuma dejanskega začetka veljavnosti pristopne pogodbe. Po drugi strani in podredno Republika Poljska meni, da ob tej objavi ni izpolnjevala posebnih pogojev dopustnosti tožb, določenih v členu 230, četrti odstavek, ES.

16. Tretjič, Republika Poljska meni, da je Splošno sodišče s tem, da ji je odvzelo pravico zahtevati nadzor zakonitosti Uredbe št. 60/2004, čeprav je bila ta naslovljena nanjo kot na državo članico, kršilo načelo pravne Skupnosti in njeno pravico do učinkovitega sodnega varstva. Dodaja, da dosledna uporaba določb o procesnih rokih ne sme privesti do neenakosti med različnimi državami članicami, zlasti kar zadeva sodno varstvo starih in novih držav članic.

17. Četrtič, Republika Poljska meni, da je Splošno sodišče kršilo načeli solidarnosti in dobre vere s tem, da ji je odvzelo pravico vložiti pravno sredstvo zoper Uredbo št. 60/2004, s katero naj bi bili protipravno spremenjeni pogoji njenega pristopa k Uniji in kršeno ravnotežje med pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz njene pripadnosti Uniji.

18. Nazadnje, petič, Republika Poljska trdi, da je Splošno sodišče kršilo postopek, ker ni preučilo trditev v zvezi z kršitvijo načel solidarnosti in dobre vere ter ni zadostno utemeljilo izpodbijanega sklepa.

B – *Analiza*

19. Skoraj z vsemi petimi pritožbenimi razlogi, ki jih uveljavlja Republika Poljska, se postavljajo vprašanja, katerih pomena v posebnem in vedno občutljivem okviru postopne širitve Unije na druge države, ki so del Evrope, ni mogoče zanikati. Republika Poljska je svoje pritožbene razloge predstavila v zgoraj navedenem vrstnem redu in načeloma se jih mora Sodišče po navadi lotiti v istem vrstnem redu.

20. Vendar med temi različnimi pritožbenimi razlogi obstaja jasna hierarhija. Menim, da je zlasti treba dati prednost tretjemu pritožbenemu razlogu, ker se z njim postavljajo vprašanja, ki se dotikajo temeljev Unije, vrednot, zlasti pravne države, na katerih med drugim temelji, [16] načela pravne Unije, [17] v kateri za akte institucij velja „zakon“, [18] in strukturnega načela Unije, ki je enakost držav članic pred

14 — Točke od 40 do 71 izpodbijanega sklepa.

15 — UL 1958, 17, str. 385.

16 — Če povzamem formulacijo, uporabljeno v členu 2 PEU.

17 — Glej glede na terminologijo, ki jo je odslej uveljavilo Sodišče, sodbo z dne 29. junija 2010 v zadevi E in F (C-550/09, ZOdl., str. I-6213, točka 44).

18 — Ustanovna listina, ki jo pomenita Pogodbi, če povzamem izraz iz sodbe z dne 23. aprila 1986 v zadevi Les Verts proti Parlamentu (294/83, Recueil, str. 1339, točka 23).

Pogodbama [19] in je odslej zapisano v členu 4(2) PEU [20]. Vendar je treba pojasniti, da bodo argumenti, ki jih Republika Poljska navaja v drugem pritožbenem razlogu, s katerim odpira vprašanje, ali se v tem primeru posebne določbe člena 230, četrti odstavek, ES uporabljajo za „skorajšnjo“ državo članico, neizogibno posredno obravnavani v okviru te preučitve.

21. Vseeno moram, preden se lotim te dvojne preučitve, opozoriti, kot je sicer Splošno sodišče že storilo v izpodbijanem sklepu, na sodno prakso Sodišča, na podlagi katere je, po eni strani, dosledna uporaba predpisov Skupnosti o procesnih rokih v skladu z zahtevo po pravni varnosti in nujnostjo, da se prepreči vsakršna diskriminacija ali vsakršno samovoljno ravnanje pri vodenju sodnih postopkov, [21] in se, po drugi strani, od te dosledne uporabe lahko odstopa samo v povsem izjemnih okoliščinah, nepredvidenih okoliščinah ali v primerih višje sile v skladu s členom 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ali v primeru opravičljive zmote [22]. Če bi bilo treba o tej zadevi odločiti z dosledno uporabo določb člena 230, peti odstavek, ES, je jasno, ne da bi bilo treba iti v podrobnosti, da bi bilo treba tožbo zagotovo razglasiti za nedopustno. Vendar pa smo s tretjim pritožbenim razlogom Republike Poljske postavljeni pred vprašanje, ali ne bi moralo Sodišče v zelo posebnih okoliščinah obravnavane zadeve uporabiti razlage *secundum legem* ali celo *praeter legem* prava Unije, ki bi lahko privedla do drugačne rešitve.

22. Republika Poljska s tretjim pritožbenim razlogom natančneje trdi, da dosledna uporaba določb Unije o rokih za vložitev tožbe ne bi smela privesti do sprejetja neenakega sodnega varstva „starih“ in „novih“ držav članic. Države članice ne bi smele biti prikrajšane za pravico, da zoper nanje naslovljeni pravni akt vložijo tožbo na podlagi člena 230, drugi odstavek, ES, ki opredeljuje procesno upravičenje držav članic in pomeni izraz njihove naravne pravice do tega, da sodišča Unije zaščitijo njihove gospodarske in družbene interese. Institucije Unije naj zato z izbiro datuma objave akta, naslovljenega na vse države članice, ne bi mogle novim državam članicam odvzeti njihove pravice do sodnega varstva. Republika Poljska, ki se v zvezi s tem sklicuje na točko 50 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Poljska proti Svetu, meni, da je Splošno sodišče s tem, da je njeno tožbo zavrglo kot nedopustno, očitno kršilo načelo pravne države in načelo pravice do učinkovitega sodnega varstva. Republika Poljska dodaja, da v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče razsodilo v točki 55 izpodbijanega sklepa, položaj v obravnavani zadevi spada v izjemne okoliščine v pravem pomenu besede.

23. Ta zadeva se tako nanaša na akte sekundarnega prava, ki jih je Unija sestavila med datumom podpisa in datumom začetka veljavnosti pristopne pogodbe ter so bili sprejeti zaradi odgovora na zahteve navedenega pristopa in se torej uporabljajo za novo državo članico ali nove države članice, podpisnice navedene pogodbe.

24. Odgovor na načelno argumentacijo, ki ga tako navaja Republika Poljska, od nas zahteva določeno distanco, za kar si bom prizadeval v naslednjih zelo splošnih razmislekih.

19 — Čeprav se Pogodbi do Lizbonske pogodbe nista izrecno nanašali na načelo enakosti držav članic, je Sodišče vseeno priznalo, da je to načelo nekako sestavni del teh pogodb. Glej v tem smislu Zemanek, J., „The Principle of Equality“, v Kaddous, C., in Auer, A., *Les principes fondamentaux de la Constitution européenne*, Helbing & Lichtenhahn, LGDJ, 2006, str. 237; Lenaerts, K., in Van Nuffel, P., „Advanced Integration and the Principle of Equality of Member States within the European Union“, v Kaddous, C., in Auer, A., op. cit., str. 245, zlasti str. 249. Glej sodbi z dne 7. februarja 1973 v zadevi Komisija proti Italiji (39/72, Recueil, str. 101, točka 24) in z dne 7. februarja 1979 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu (128/78, Recueil, str. 419, točka 12). S povsem drugega zornega kota glej tudi sodbo z dne 29. marca 1979 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu (231/78, Recueil, str. 1447, točka 9).

20 — Ta določba v zvezi s tem povzema člen I-5 osnutka Pogodbe o Ustavi za Evropo, v katerem je bila sprejeta zgoraj navedena formulacija načela, določena v sodni praksi. Glej v zvezi s tem Piris, J.-C., *The Lisbon Treaty – A Legal and Political Analysis*, Cambridge University Press, 2010, str. 83 in 84; Blanquet, M., „Article I-5“, v Burgorgue-Larsen, L., Levade, A., in Picod, F. (ur.), *Traité établissant une Constitution pour l'Europe*, zvezek 1, Bruylant, 2007, str. 96.

21 — Glej zlasti sodbo z dne 12. julija 1984 v zadevi Ferriera Valsabbia proti Komisiji (209/83, Recueil, str. 3089, točka 14) ter sklepe z dne 5. februarja 1992 v zadevi Francija proti Komisiji (C-59/91, Recueil, str. I-525, točka 8); z dne 7. maja 1998 v zadevi Irska proti Komisiji (C-239/97, Recueil, str. I-2655, točke od 7 do 9); z dne 17. maja 2002 v zadevi Nemčija proti Parlamentu in Svetu (C-406/01, Recueil, str. I-4561, točka 20) in z dne 8. novembra 2007 v zadevi Belgija proti Komisiji (C-242/07 P, ZOdl., str. I-9757, točka 16).

22 — Glej zlasti sodbi z dne 5. aprila 1979 v zadevi Orlandi proti Komisiji (117/78, Recueil, str. 1613, točki 10 in 11) in z dne 15. decembra 1994 v zadevi Bayer proti Komisiji (C-195/91 P, Recueil, str. I-5619, točka 26) ter sklepe z dne 27. novembra 2007 v zadevi Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret in Akar proti Komisiji (C-163/07 P, ZOdl., str. I-10125, točka 36); z dne 14. januarja 2010 v zadevi SGAE proti Komisiji (C-112/09 P, ZOdl., str. I-351, točka 20) in z dne 16. novembra 2010 v zadevi Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert proti Komisiji (C-73/10 P, ZOdl., str. I-11535, točka 42).

25. Poudariti je treba, po eni strani, da je Unija – to je ena od njenih posebnih značilnosti v primerjavi z drugimi subjekti mednarodnega prava – unija držav – in narodov – vključena v stalno normativno dejavnost, ki je ne prekine tako rekoč nikoli in ki dosega doslej nepoznano intenzivnost v mednarodni organizaciji v najsplošnejšem pomenu izraza. Ni naključje, da je pravna ureditev, ki jo pomeni Unija, hitro dobila značilnosti avtonomije, primarnosti in učinkovitosti, ki so njene vsem znane značilnosti. [23]

26. Po drugi strani je treba poudariti, da postopna širitev Unije, ki jo je najprej sestavljalo šest držav članic, ni izjemen pojav, ampak je, nasprotno, naravno povezan z njenim namenom. Vključitev nove evropske države v Unijo s tega vidika pomeni postopek, ki je vsakokrat bolj zapleten, kar je neposredno povezano z intenzivnostjo povezovanja in vse večjim bogastvom njenega *acquis* [24].

27. Iz tega izhaja, da pravna ureditev Unije tako rekoč nikoli ne preneha delovati in da njene normativne dejavnosti še zlasti ni mogoče prekiniti med postopkom širitve. [25] Iz te posebnosti izhaja težava, ki jo pomenijo akti, ki jih je Unija sprejela med datumom podpisa pogodb in aktov o pristopu ter datumom njihovega začetka veljavnosti ter katerih sprejetje je lahko pogojeno s širitvijo in ki so zato objavljeni pred dejanskim pristopom, ne da bi nujno pred tem datumom začeli veljati. Čeprav je v samih pogodbah in aktih o pristopu mogoče *ex ante* predvideti [26] vsebino in učinke take normativne dejavnosti, je vseeno dovolj jasno, da te možnosti očitno ostajajo precej omejene.

28. Zaradi tega pojava je pred nami sekundarno pravo Unije, ki se uporablja za stare in nove države članice, ne da bi zadnjenavedene „sodelovale“ pri pripravi tega prava. [27]

29. Pooblastilo, podeljeno institucijam Unije z določbami, kot je člen 2(3) Pogodbe o pristopu, da med datumom podpisa navedene pogodbe in datumom začetka njene veljavnosti sprejmejo akte sekundarnega prava, ustvarja neenako obravnavanje dveh skupin držav članic, pri čemer so v prvi skupini države, ki so ob sprejetju navedenih aktov že članice in so torej sodelovale pri pripravi teh aktov, v drugi skupini pa države, ki še niso članice in torej niso sodelovale pri pripravi teh aktov. [28]

23 — Glej zlasti Barents, R., *The Autonomy of Community Law*, Kluwer, 2004, in Simon, D., „Les fondements de l'autonomie du droit communautaire“, v *Droit international et droit communautaire – Perspective actuelles*, triintrideseti kolokvij Société française pour le droit international, Pedone, 2000, str. 207.

24 — Opredelitev *acquis* ne obstaja, čeprav se pojem uporablja v Pogodbah. Vendar je v Skupni izjavi o skupni zunanji in varnostni politiki, ki so jo sprejeli pooblaščenci in je priložena končnemu aktu Akta o pogojih pristopa Republike Avstrije, Republike Finske in Kraljevine Švedske in prilagoditvah Pogodb, na katerih temelji Evropska unija (UL 1994, C 241, str. 21, in UL 1995, L 1, str. 1), *acquis communautaire* opredeljen kot „pravice in obveznosti, povezane s sistemom Unije in njenim institucionalnim okvirom“.

25 — Gre za dokaj posebno težavo z vidika pogodbenega prava, ki se še zlasti jasno razlikuje od bolj razširjene težave začasne uporabe sporazumov. Glej v zvezi s tem člen 218(5) PDEU (prej člen 300(2) ES), na podlagi katerega lahko Svet na predlog pogajalca sprejme sklep o začasni uporabi sporazuma pred začetkom veljavnosti tega sporazuma. Glej v zvezi s tem na primer Geslin, A., *La mise en application provisoire des traités*, Pedone, 2005; Verwey, D., *The european Community, the European Union and the International Law of Treaties*, TMC Aser Press, 2004, str. 124 in naslednje; Mathy, D., „Commentaires de l'article 24 des conventions de Vienne de 1969 et 1986“, v Corten, O., in Klein, P., *La Convention de Vienne sur le droit des traités*, Bruylant, 2006, zvezek 1, str. 1045; Lefeber, R., „The provisional Application of Treaties“, v Klabbers, J., in Lefeber, R., *Essays on the Law of Treaties – A Collection of Essays in Honour of Bert Vierdag*, Nijhoff, 1998, str. 81, in Vignes, D., *Une notion ambiguë: la mise en application provisoire des traités*, AFDI, 1972, str. 181.

26 — Taki primeri v pravu Unije niso redki. Določbe, enake določbam člena 2(3) Pogodbe o pristopu iz leta 2004, na kateri med drugim temelji Uredba št. 60/2004, sta že vsebovali Pogodba o pristopu iz leta 1994 (Republika Avstrija, Republika Finska, Kraljevina Švedska) (člen 2(3)) in Pogodba o pristopu iz leta 1985 (Kraljevina Španija in Portugalska republika) (člen 2(3)). Pogodba o pristopu iz leta 2005 (Republika Bolgarija in Romunija) (člen 4(3)) vsebuje isto vrsto določb. Glej tudi Sklep Sveta Evropskih skupnosti z dne 11. junija 1985 o pristopu Kraljevine Španije in Portugalske republike k Evropski skupnosti za premog in jeklo (UL 1985, L 302, str. 5). Nasprotno pogodbi o pristopu iz leta 1972 (Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska) in leta 1979 (Helenska republika) nista vsebovali enakih določb. Ne da bi navajali podrobnosti, je treba opozoriti, da je Sodišče moralo odločati tudi o instrumentih, ki se sicer razlikujejo, a vseeno zadevajo iste skrbi. Glej zlasti sodbo z dne 2. oktobra 1997 v zadevi Parlament proti Svetu (C-259/95, Recueil, str. I-5303). Take določbe se tako zdijo plod obsežne prakse sestavljanja in izvajanja sporazumov o pristopu, ki so jo zbrale institucije Unije, ne glede na razloge, iz katerih so vključene v pogodbe o pristopu. Njihov glavni cilj je omogočiti institucijam Unije, da sprejmejo taksativno naštete ukrepe, ki so potrebni za pristop, vendar jih ni bilo mogoče sprejeti pred podpisom pogodbe in aktov o pristopu in tako vključiti *acquis communautaire*.

27 — Glavna značilnost tako oblikovanega sekundarnega prava je, da nove države članice ne morejo „sodelovati“ pri pripravi tega prava, čeprav so njegove glavne naslovnice. Res je, da so bili v aktih o pristopu vedno skrbno določeni posebni postopki za sprejetje nekaterih sklepov in drugih ukrepov, ki jih je treba sprejeti v obdobju pred pristopom. Vendar obstoj teh postopkov, s katerimi je v bistvu državam kandidatkam za pristop zgolj podeljena pravica, da se z njimi opravi posvetovanje, ne preprečuje, da te države ne bi „sodelovale“ pri sprejetju ukrepov, ki so sicer neformalno sprejeti na podlagi *acquis communautaire*. Glej v tem primeru „postopek obveščanja in posvetovanja za sprejetje nekaterih sklepov in drugih ukrepov v obdobju pred pristopom“, priložen aktom o pristopu iz leta 2003 (UL 2003, L 236, str. 987).

28 — V zvezi s tem je mogoče ugotoviti, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 10. junija 2009 v zadevi Poljska proti Komisiji (T-257/04, ZOdl., str. II-1545, točka 235) ugotovilo, da je Republika Poljska samo kot opazovalka sodelovala pri sprejetju Uredbe Komisije (ES) št. 1972/2003 z dne 10. novembra 2003 o prehodnih ukrepih, ki jih je treba sprejeti v zvezi s trgovino s kmetijskimi proizvodi zaradi pristopa Češke, Estonije, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Slovenije in Slovaške (UL L 293, str. 3).

30. V zvezi s tem je treba poudariti, da ideja pravne Unije, kar je odslej vrednota pravne države, nalaga ne samo spoštovanje temeljnih pravic ter to, da se nadzoruje skladnost aktov institucij z ustavno listino, ki jo pomenita Pogodbi,[29] in s splošnimi pravnimi načeli,[30] ampak tudi demokratično oblikovanje sekundarnega prava Unije, kar pomeni enakopravno sodelovanje vseh držav članic,[31] naj bo to neposredno, po poslancih Evropskega parlamenta ali po predstavnikih držav članic v Evropskem svetu ali Svetu,[32] ali posredno v okviru prenosa pristojnosti Sveta[33] ali odslej Parlamenta in Sveta[34].

31. Kljub temu je treba poudariti, da je nesodelovanje prihodnjih držav članic pri pripravi aktov, sprejetih v teh posebnih okoliščinah, res lahko, tako kot v tem primeru, upravičeno s primarnim pravom, v tem primeru s pogodbo in/ali akti o pristopu.[35] V pogodbah in aktih o pristopu je seveda povsem mogoče urediti oblikovanje prava, ki se bo uporabljalo za vse države članice, nove in stare, tudi če nove države članice ne bi mogle „sodelovati“ pri oblikovanju tega prava, če zadnjenavedene privolijo v to s podpisom in nato ratifikacijo navedenih pogodb in aktov.

32. Zadnjenavedeno posebnost lahko zlahka sprejmemo, ker izhaja iz „narave stvari“[36]. Nasprotno se naloga pojasniti neobstoj pravnega sredstva, s katerim bi nove države članice lahko zahtevale sodni nadzor aktov, sprejetih v takih okoliščinah, izkaže za veliko težjo.

33. Očitno je, da „skorajšnje“ države članice nikakor ne morejo prispevati k oblikovanju prava Unije, zlasti po svojih predstavnikih v Svetu, dokler niso dejanske članice Unije.

34. Vendar se neenakost pred Pogodbama v obravnavani zadevi ne nanaša na to, ampak izhaja iz dejstva, da nove države članice ne morejo pod enakimi pogoji kot stare države članice vlagati pravnih sredstev zoper tako sprejete akte vsakokrat, ko so roki za vložitev tožbe zoper te akte na datum, ko dejansko postanejo države članice, zapadli samo zaradi datuma objave teh aktov.[37]

29 — Če povzamem eno od meril pravne Skupnosti in nato pravne Unije, na katero Sodišče vedno znova opozarja od zgoraj navedene sodbe v zadevi Les Verts proti Parlamentu (točka 23). Glej tudi sodbe z dne 10. julija 2003 v zadevi Komisija proti EIB (C-15/00, Recueil, str. I-7281, točka 75); z dne 18. januarja 2007 v zadevi PKK in KNK proti Svetu (C-229/05 P, ZOdl., str. I-439, točka 109); z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točka 281) ter zgoraj navedeno sodbo E in F (točka 24).

30 — Glej zlasti sodbi z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 38) in z dne 5. oktobra 2006 v zadevi Komisija proti Franciji (C-232/05, ZOdl., str. I-10071, točka 57).

31 — Člen 4(2) PDEU.

32 — Glej v zvezi s tem tudi točko 6 in opombo 5 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Komisija proti Parlamentu in Svetu (C-411/06, ZOdl., str. I-7585).

33 — Na podlagi člena 202 ES. V zvezi s tem zadostuje napotiti na besedila, s katerimi je urejena komitologija: Sklep Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL L 184, str. 23). Glej tudi Sporazum med Evropskim parlamentom in Komisijo o postopkih za izvedbo Sklepa Sveta 1999/468/ES o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2006/512/ES (UL 2008, C 143, str. 1, in popravek UL C 154, str. 24). Glej zlasti Piris, J.-C., „La comitologie: vers l'épilogue d'une longue saga“, v *Chemins d'Europe – Mélanges en l'honneur de Jean-Paul Jacqué*, Dalloz, 2010, str. 547; Jacqué, J.-P., „L'éternel retour – Réflexions sur la comitologie“, v *Mélanges en hommage à Jean-Victor Louis*, éditions de l'ULB, 2003, str. 211, ter Lenaerts, K., in Verhoeven, A., *Towards a Legal Framework for Executive Rule-Making in the EU? The Contribution of the New Comitology Decision*, CMLR, 2000, str. 645.

34 — Poudariti je treba, da je bilo s členom 291 PDEU spremenjeno izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije. Glej v zvezi s tem Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, str. 13), s katero je bil Sklep 1999/468 razveljavljen. Glej Craig, P., *Delegated Acts – Implementing acts and the new Comitology Regulation*, European Law Review, 2011, št. 5, str. 671, in Edenharter, A., *Die Komitologie nach dem Vertrag von Lissabon: Verschiebung der Einflussmöglichkeiten zugunsten der EU-Kommission*?, Die öffentliche Verwaltung, 2011, str. 645.

35 — Opozoril bom samo, da je Sodišče razsodilo, da protokoli in priloge k aktu o pristopu pomenijo določbe primarnega prava, ki se, razen če ni v aktu o pristopu določeno drugače, lahko začasno odložijo, spremenijo ali razveljavijo samo po postopkih, določenih za revizijo izvirnih pogodb (glej sodbo z dne 11. septembra 2003 v zadevi Avstrija proti Svetu, C-445/00, Recueil, str. I-8549, točka 62). Splošno sodišče pa je razsodilo, da se lahko določba akta o pristopu uporabi kot pravna podlaga za sprejetje zakonodajnih ukrepov (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 11. septembra 2002 v zadevi Alpharma proti Svetu, T-70/99, Recueil, str. II-3495, točki 106 in 107).

36 — Kot je rad rekel baron de la Brède (Montesquieu, *De l'esprit des lois*, 1748).

37 — Pravica do tožbe, ki je tako odvisna od postranske okoliščine, to je od datuma objave akta, je torej naključna.

35. V zvezi s tem je treba izhajati iz načela, ki je odslej določeno v členu 4(2) PEU in v skladu s katerim „Unija spoštuje enakost držav članic pred Pogodbama“, kar v vsakem primeru izključuje neupravičene neenakosti med državami članicami.[38] Ni pa lahko najti utemeljitve za neenakost, ki izhaja iz tega, da lahko neka država, ki mora akt upoštevati tako kot vsaka druga država članica, navedeni akt samo sprejme in nima nobene druge možnosti.

36. V položaju, kot je ta v obravnavani zadevi, so namreč stare države članice tako ali drugače „sodelovale“ pri pripravi aktov, sprejetih v takih okoliščinah, in lahko kot take neposredno vložijo pravno sredstvo zoper te akte na podlagi člena 230, drugi odstavek, ES ob upoštevanju rokov, določenih v členu 230, peti odstavek, ES kot privilegirane tožeče stranke. Nasprotno pa so nove države članice, ki so bile nujno prikrajšane za kakršno koli „sodelovanje“ pri pripravi teh aktov, prav tako prikrajšane za možnost, da vložijo pravno sredstvo zoper navedene akte. Včasih se je za akte, ki so bili sprejeti in so se uporabljali v takih okoliščinah, uporabljal izraz „ukaz“. Akt, ki ga je mogoče samo ubogati, pa je treba šteti za strukturno tujega ideji pravne Unije. Čeprav na splošno sodelovanja pri pripravi akta ni mogoče zajamčiti vsem državam članicam, na katere je naslovljen, izvirna ideja pravne Unije nasprotuje temu, da bi bilo izključeno vsakršno pravno sredstvo zoper navedeni akt.

37. Načeloma res ni težko sprejeti, da pogodbe in akti o pristopu izrecno določajo posebne določbe o pravnih sredstvih ali v določenih mejah celo omejitve navedenih pravnih sredstev.

38. Vendar ideja pravne Unije pomeni, da vsaj v primeru neobstoja izrecne določbe primarnega prava ni mogoče novim državam članicam, na katere so naslovljeni akti, sprejeti med datumom podpisa in datumom začetka veljavnosti pogodb in aktov o njihovem pristopu, odvzeti vsake pravice do vložitve pravnega sredstva. Pomeni, da imajo navedene države članice kot take in od trenutka, ko postanejo države članice, možnost v razumnih rokih izpodbijati sekundarno pravo, ki naj bi se uporabljalo za razširjeno Unijo in k oblikovanju katerega niso mogle prispevati.

39. To možnost morajo poleg tega imeti kot države članice in ne zgolj kot pravne osebe[39] ali tretje države.

40. Prvič, ti akti nanje namreč vplivajo kot na „skorajšnje“ države članice in ne kot na pravne osebe ali tretje države ter se zanje uporabljajo kot za države članice in pod pogojem, da so dejansko postale države članice.[40] Določbe teh aktov jih tako konstitutivno zadevajo kot države članice, kot take pa morajo imeti možnost uveljavljati pravna sredstva.

41. Drugič, poleg tega morajo imeti navedene nove države članice možnost razpolagati s pravico do tožbe v smislu člena 230 ES pod enakimi pogoji kot druge države članice, to je pogoji, veljavnimi za zadnjenavedene, ki so „sodelovale“ pri oblikovanju tega prava, to je pod enakimi pogoji kot stare države članice. V zvezi s tem je treba upoštevati dejstvo, da ni naključje, da imajo države članice[41] tako kot Parlament[42], Svet in Komisija[43] v skladu s formulo, sprejeto v pravni teoriji, status „privilegiranih“ tožečih strank.

38 — Naj tu opozorim, da je Sodišče že imelo priložnost zavrniti razlago določb akta o pristopu, ki jo je predlagala nova država članica, ker bi „pripeljala do nedopustnih posledic z vidika enakosti med državami članicami v zvezi z nekaterimi bistvenimi pravili za delovanje skupnega trga“ (glej zgoraj navedeno sodbo z dne 29. marca 1979 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 9).

39 — Kot je Sodišče razsodilo v zvezi z aktivno legitimacijo Parlamenta, naj „sistem“ člena 230, četrti odstavek, ES ne bi bil „prilagojen“ ničnostni tožbi države članice (glej sodbo z dne 22. maja 1990 v zadevi Parlament proti Svetu, C-70/88, Recueil, str. I-2041, točka 14).

40 — Glej v zvezi s tem in po analogiji sodbi z dne 5. decembra 2000 v zadevi Eurostock (C-477/98, Recueil, str. I-10695, točka 58) in z dne 22. junija 2011 v zadevi Denkavit Nederland in drugi (C-346/09, ZOdl., str. I-5517, točki 65 in 66).

41 — Glej zlasti sodbi z dne 12. julija 1979 v zadevi Italija proti Svetu (166/78, Recueil, str. 2575, točki 5 in 6) in z dne 23. februarja 1988 v zadevi Združeno kraljestvo proti Svetu (131/86, Recueil, str. 905, točka 6).

42 — Od začetka veljavnosti Pogodbe iz Nice.

43 — Glej zlasti sodbi z dne 26. marca 1987 v zadevi Komisija proti Svetu (45/86, Recueil, str. 1493, točka 3) in z dne 21. januarja 2003 v zadevi Komisija proti Parlamentu in Svetu (C-378/00, Recueil, str. I-937, točka 28).

42. Zato je treba za razlago člena 230 ES, ki vodi do razglasitve nedopustnosti tožbe, ki jo je Republika Poljska vložila zoper Uredbo št. 60/2004, samo zato, ker je bila tožba vložena po izteku roka dveh mesecev od datuma objave te uredbe, šteti, da je v nasprotju z vrednoto pravne države in načelom enakosti držav članic pred Pogodbama. [44]

43. Zato je treba ugoditi argumentaciji Republike Poljske v drugem in tretjem pritožbenem razlogu ter, ne da bi bilo treba preučiti druge pritožbene razloge, razveljaviti izpodbijani sklep.

44. Preučiti je treba še nezanemarljivo vprašanje rešitev, ki se torej ponujajo Sodišču, da bi odpravilo škodo, ki bi bila lahko z razlago Pogodb, s katero je izključena pravica nove države članice do tožbe zoper akte, sprejete in objavljene med datumom podpisa in datumom začetka veljavnosti pogodbe in akta o njenem pristopu, povzročena vrednoti pravne države in načelu enakosti držav članic pred Pogodbama ter privilegirani pravici države članice do tožbe v položaju, kot je ta v obravnavani zadevi.

45. V sklepnih predlogih generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Poljska proti Svetu [45], se zdi, da sta na voljo dve možnosti, prva *praeter legem* in druga *secundum legem*.

46. Čeprav priznavam, da lahko Sodišče razišče prvo možnost v skladu s predlogom, ki ga je oblikoval generalni pravobranilec M. Poiares Maduro v sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Poljska proti Svetu [46], se vseeno nagibam k drugi možnosti, to je k razlagi, ki upošteva duha in sistem Pogodb, v skladu s sodbami, s katerimi je Sodišče potrdilo pasivno legitimacijo [47] in nato aktivno legitimacijo [48] Parlamenta.

47. Naj spomnim, da se je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Les Verts proti Parlamentu srečalo z vprašanjem, ali je mogoče zoper akte, ki jih je sprejel Parlament, vložiti ničnostno tožbo na podlagi člena 173 Pogodbe EGS [49], kljub temu da se je ta določba tedaj nanašala samo na akte Sveta in Komisije.

48. Sodišče, ki se je oprlo na idejo pravne Skupnosti in je ugotovilo, da sta Pogodbi „ustanovna listina“, je razsodilo, da bi razlaga člena 173 Pogodbe EGS, s katero bi bili akti Parlamenta, sprejeti v okviru Pogodbe, izključeni iz tistih, ki jih je mogoče izpodbijati, privedla do rezultata, ki bi bil v nasprotju z duhom Pogodbe, kot je izražen v členu 164 Pogodbe EGS [50], in njenim sistemom, zlasti ker bi taki akti lahko posegali v pristojnosti držav članic ali drugih institucij ali presegali meje pristojnosti njihovega avtorja, ne da bi jih bilo mogoče predložiti v nadzor Sodišču. Na podlagi tega je sklenilo, pri čemer se je oprlo na sklepne predloge generalnega pravobranilca G. F. Mancinija [51], da so ničnostne tožbe zoper akte Parlamenta dopustne, če je namen teh aktov, da imajo pravne učinke do tretjih oseb.

49. Kot je generalni pravobranilec M. Poiares Maduro opozoril v točki 27 sklepnih predlogov, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Poljska proti Svetu [52], ne glede na to, da Parlament ni imel pravice vložiti ničnostne tožbe na podlagi člena 173 Pogodbe EGS ali člena 146 Pogodbe ESAE, je Sodišče, ki je menilo, da mora na podlagi naloge, ki mu je zaupana s

44 — Naj v zvezi s tem dodam, da se pravica do tožbe, ki jo je tako treba priznati novi državi članici v položaju, kot je položaj Republike Poljske v zvezi z Uredbo št. 60/2004, ne sme relativizirati na podlagi sodbe z dne 18. oktobra 2007 v zadevi Komisija proti Parlamentu in Svetu (C-299/05, ZOdl., str. I-8695, točki 29 in 30), ki jo je Splošno sodišče uporabilo v zgoraj navedeni sodbi Poljska proti Komisiji (točke od 69 do 73), ki je predmet pritožbe v zgoraj navedeni zadevi Poljska proti Komisiji. Taka pravica do tožbe namreč ne more biti odvisna od nujno postranske narave morebitnih sprememb, ki jih institucije vnesejo v svoje akte.

45 — Točke od 54 do 60.

46 — Glej točko 59. Ker akt Skupnosti novo državo članico zadeva samo pod pogojem in od začetka veljavnosti pogodbe in akta o pristopu, rok za vložitev tožbe, določen v členu 230, peti odstavek, ES, ne more začeti teči pred tem začetkom veljavnosti.

47 — Zgoraj navedena sodba Les Verts proti Parlamentu (točke od 23 do 26).

48 — Zgoraj navedena sodba z dne 22. maja 1990 v zadevi Parlament proti Svetu (točke od 11 do 27).

49 — Prej člen 230 ES, postal člen 263 PDEU.

50 — Prej člen 220 ES, določba, odslej povzeta v členu 19 PEU.

51 — Glej točki 6 in 7 sklepnih predlogov, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Les Verts proti Parlamentu.

52 — Točka 55.

členom 164 Pogodbe EGS, zagotoviti ohranitev institucionalnega ravnotežja, vzpostavljenega s Pogodbo, in torej zagotoviti sodni nadzor nad upoštevanjem prerogativ Parlamenta, pogojno [53] priznalo dopustnost ničnostnih tožb te institucije zoper akt Sveta ali Komisije, s čimer je tako preseglo svojo prvotno sodno prakso [54]. Sodišče je tako razsodilo, da „procesna vrzel“, ki jo pomeni neobstoj določbe o pravici do tožbe Parlamenta, ne more „prevladati nad temeljnim interesom, povezanim z ohranitvijo in upoštevanjem tega institucionalnega ravnotežja“ [55].

50. Sodišče je tako v obeh primerih dalo prednost razlagi Pogodb *praeter legem*, ker sicer ni bilo mogoče zagotoviti pravice do učinkovitega sodnega varstva, ki je bistveni sestavni del pravne Unije, sodnega varstva vsake osebe v zvezi z akti Parlamenta, katerih namen je imeti pravne učinke nasproti tej osebi, v prvem primeru in pravice Parlamenta do tožbe zoper akte drugih institucij, ki posegajo v njegove prerogative in s tem v institucionalno ravnotežje, v drugem primeru.

51. Lahko bi še dodali, da je razlaga *praeter legem* zlasti potrebna vsakokrat, ko pomeni edini veljavni odgovor na vprašanje, ki ni urejeno s Pogodbama in s katerim se korenito postavlja pod vprašaj ena od vrednot Unije, kot so naštete v členu 2 PEU. [56]

52. Načelo enakosti držav članic pred Pogodbama in vrednota pravne države zahtevata, da se novim državam članicam prizna pravica do tožbe zoper akte, ki jih institucije Unije sprejmejo v okoliščinah, kot so te v obravnavani zadevi. Ob upoštevanju zahtev po varnosti pravnih položajev mora biti ta pravica do tožbe, ker ni druge posebne določbe in po analogiji z določbami člena 230, peti odstavek, ES, vključena v rok, določen v zadnjenavedeni določbi, ki teče od datuma začetka veljavnosti navedene pogodbe o pristopu.

IV – Tožba zoper Uredbo št. 60/2004

53. Iz člena 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča je razvidno, da lahko Sodišče, če je pritožba utemeljena, samo dokončno odloči o sporu, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

54. Čeprav ima Sodišče elemente, potrebne za dokončno odločitev o ugovoru nedopustnosti, ki ga je Komisija uveljavljala v postopku pred Splošnim sodiščem, [57] pa to ne velja v zvezi z vsebinsko preučitvijo tožbe Republike Poljske.

55. Iz zgornjih navedb je razvidno, da tožba, ki jo je Republika Poljska vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 28. junija 2004, ni bila vložena prepozno in da je zato treba ugovor nedopustnosti Komisije, v katerem se je ta sklicevala samo na prekluzijo, zavrniti ter tožbo Republike Poljske torej razglasiti za dopustno.

56. Republika Poljska poleg tega Sodišču predlaga, naj v skladu s členom 61 Statuta Sodišča dokončno odloči o temelju tožbe zoper Uredbo št. 60/2004, in formalno predlaga, naj se členi 5, 6, od (1) do (3), 7(1) in 8(2)(a) navedene uredbe razglasijo za nične. Meni namreč, da stanje postopka dovoljuje dokončno odločitev o sporu, pri čemer se v zvezi s tem sklicuje na ujemanje med očitki, ki se uveljavljajo v tej zadevi, in očitki, ki se uveljavljajo v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Poljska proti Komisiji. Pojasnjuje tudi, da v celoti ohranja vse tožbene razloge, ki jih je v zvezi s tem predstavila v tožbi in repliki na prvi stopnji.

53 — Tožba je bila dopustna le, če se je nanašala samo na ohranitev prerogativ Parlamenta in je temeljila samo na tožbenih razlogih v zvezi s kršitvijo teh prerogativ.

54 — Sodišče je namreč v sodbi z dne 27. septembra 1988 v zadevi Parlament proti Svetu (302/87, Recueil, str. 5615, točke od 26 do 28) v nasprotju s predlogom generalnega pravobranilca M. Darmona ugotovilo, da glede na tedaj veljavna besedila ni mogoče priznati procesnega upravičenja Parlamenta.

55 — Zgoraj navedena sodba z dne 22. maja 1990 v zadevi Parlament proti Svetu, točka 26.

56 — Constantinesco, V., „The ECJ as a Law-Maker: praeter aut contra legem“, v D. O'Keefe (ur.), *Judicial Review in European Union Law – Liber Amicorum in Honour of Lord Slynn of Hadley*, Kluwer Law International, 2000, str. 73.

57 — Glej zlasti sodbe z dne 15. maja 2003 v zadevi Pitsiorlas proti Svetu in ECB (C-193/01 P, Recueil, str. I-4837, točka 32); z dne 17. julija 2008 v zadevi Athinaïki Techniki proti Komisiji (C-521/06 P, ZOdl., str. I-5829, točka 66); z dne 9. julija 2009 v zadevi 3F proti Komisiji (C-319/07 P, ZOdl., str. I-5963, točka 99) in z dne 18. novembra 2010 v zadevi NDSHT proti Komisiji (C-322/09 P, ZOdl., str. I-11911, točki 65 in 66).

57. Ker je Splošno sodišče tožbo zoper Uredbo št. 60/2004 v celoti zavrglo kot nedopustno, ne da bi preučilo tožbene razloge Republike Poljske,[58] je treba to zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da bi odločilo o predlogih Republike Poljske, ki se nanašajo na razglasitev ničnosti Uredbe št. 60/2004.[59]

V – Predlog

58. Sodišču zato predlagam, naj odloči:

1. Sklep Splošnega sodišča Evropske unije z dne 10. junija 2009 v zadevi Poljska proti Komisiji (T-258/04) se razveljavi.

2. Ugovor nedopustnosti, ki ga je Evropska komisija uveljavljala pred Splošnim sodiščem Evropske unije, se zavrne.

3. Zadeva se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije, da bi odločilo o predlogih Republike Poljske, ki se nanašajo na razglasitev ničnosti členov 5, 6, od (1) do (3), 7(1) in 8(2)(a) Uredbe Komisije (ES) št. 60/2004 z dne 14. januarja 2004 o prehodnih ukrepih v sektorju sladkorja zaradi pristopa Češke, Estonije, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Slovenije in Slovaške.

4. Odločitev o stroških se pridrži.

58 — Glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 16. decembra 2010 v zadevi Athinaïki Techniki proti Komisiji (C-362/09 P, ZOdl., str. I-13725, točka 79); z dne 21. julija 2011 v zadevi Švedska proti MyTravel in Komisiji (C-506/08 P, ZOdl., str. I-6237, točka 126) in z dne 13. oktobra 2011 v združenih zadevah Deutsche Post in Nemčija proti Komisiji (C-463/10 P in C-475/10 P, ZOdl., str. I-9639, točki 81 in 82).

59 — Okoliščina, da je Splošno sodišče že imelo priložnost odločiti o veljavnosti Uredbe št. 60/2004 v okviru ugovora nezakonitosti v drugi zadevi (to je v sodbi z dne 2. oktobra 2009 v združenih zadevah Ciper proti Komisiji (T-300/05 in T-316/05, točke od 43 do 153)), kljub podobnosti nekaterih tožbenih razlogov in argumentov, ki so se uveljavljali, ne more spremeniti te ugotovitve.